

LBRIS

We know
books

George Băicoianu

Suflet
OSTENIT
de dor

Antologie lirică

Prefață:
Evelyne Maria Croitoru

Editura
NEUMA
2025

Cuprins

Prefață - INSOLITUL ÎN TONALITĂȚI

Orologiile anotimpurilor	5
Aprilie	13
August	14
Decembrie	16
Februarie	17
Ianuarie	18
Iulie	19
Iunie	20
Luna fără botez	21
Mai	22
Martie	24
Noiembrie	25
Octombrie	26
Septembrie	27
Vămile timpului	28
Vara	30
Târgul de vise	31
Săptămâna	33
Călător spre alte timpuri	35
La pândă	36

Mi-a trecut vara prin suflet	37
Amnezia anotimpurilor	40
Într-o zi, într-o noapte	41
Iernile copilăriei	42
Alte anotimpuri	44
Câteodată	45
Clipa	46
Fărâme dintr-un zâmbet	47
Margini de oftat	48
Amurg	49
Aș vrea să vină iar	50
Rănilor anotimpurilor	51
Timpul	52
Vară albastră	54
Viața ca un labirint	58
Vineri	60

Oglinzile și umbrele iubirii

Zori	63
Urme de gutuie	64
Trepte	65
Tot zâmbetul tău	67
Te-am căutat	68
Te simt peste tot	70
Te răscolești	71
Suflete pereche	72
Oglinzi	73

Odaia cu ștergare	75
Numai o frunză	77
Neliniști de toamnă	78
Mi-ai dăruit	79
Mă așteptai	81
La început	84
Întreg	85
Îngemănare	88
Împreună	89
Îmbrățișări strivite	90
Iubind...	91
Suflet ostenit de dor	93
Gelozii	94
Floarea din macat	96
Fără să știi	97
Doar tu și lampa	98
Destăinuire	100
Deretică odaia...	101
Când mă gândesc la tine	102
Bujorii nopții	103
Atât îmi ești de dragă...	105
Amândoi	107
Poarta fără balama	109
Primăvara furată	111
Ziduri nezidite	112
Pe drumul spre necunoscut	113
Vreodată...	115
Trupul cu ferigi	117

Timpul din oglindă	119
Frământarea timpului	120
Acolo	121
Amintiri cu rodii	122
Biciul din nufăr	123
Umbra speranței	124
Singurătate	125
Cearcăne de flori	126
Ce să-ți mai spun?	127
Cercei din rouă nenăscută	129
Dacă pleci...	130
Dincolo de noi	132
Ești singură	133
Fără să vrei	135
Geruri care plâng	136
În loc de lampă	137
Coapse de viori	140
În ochii tăi	141
Casa goală	142
Lacrima din scrum	143
La fel ca marea	144
M-ai fi iubit oricum	145
Numai atunci	147
Orologiul neîntors	148
Poarta spre cer	149
Te voi iubi mereu	150
Răstignind noaptea sub pernă	152
Sprânceană stângă	154

Postafață - Armonia între singurătate, prezent și eternitate	155
Repere critice	159
Referințe biobibliografice	168

LBRIS

We know
books

***Orologiile
anotimpurilor***

Aprilie

Atunci când zeii te-au ales regină
Peste lăstarii căutați de ciute,
Ți-ai făurit o scară de lumină,
Să poți urca spre zări necunoscute.

Te chinui să renaști pe dealuri
Pădurile ce năpârlesc în verde,
Să clipească ape între maluri
Și totu-n jur să ne dezmierde.

Râvnești la curcubeie înflorate
Unindu-se cu soarele stingher.
Aduci lăstuni din țări îndepărtate,
Să cuibărească într-un colț de cer.

Te-ncrunți prea des, uitând seninul
Care te-a dădăcit, ca să nu minți,
Atunci când scoți din rană tot veninul,
Ca visul să devină pridvor de năzuinți.

Împarți cu bunătate, evlavie și har,
Peste poteci uitate sub pași rătăcitori.
Pe prispa ta miroase a liliac și-a var,
Când înspre mai, începi să te cobori.

August

Te pitulezi prin scorburi,
Cum faci de obicei,
Uitând că ești datoare
La vara care trece.

Spre toamnă lași în gaj
Perechea de cercei,
Pe care îi îndemni,
Cu soarta să se-mpece.

Te guduri fără șansă
Pe lângă veștezi nori
Doar știi că, rareori,
La nasuri le-ai ajuns.

Iar hoardele hulpave
De grauri și de ciori
La întrebări firești
Nu îți vor da răspuns.

Te războiești întruna
Cu toți pentru dreptate
Dar știi că nici balanța
Azi nu mai e ce-a fost.

Renaști minciuni pripite,
Ce grabnic le îndrepti,
În adevăruri strâmbe,
Din vechiul adăpost.

Zgârcenia și-arginții,
Toți porii ți-i frământă.
Îndoi apusuri tandre,
Într-un desen ciudat.

Nu mai suporti deloc
Cocoșii care cântă
Și câinii din ogradă,
Ce stăruie-n lătrat.

În rest îți știi cărarea,
Ce-ajunge printre rugi,
Iar uneori se-abate,
Dar se înfundă-n muguri.

Te-ntuneci în priviri,
Când cârdul tău de slugi,
Poftește ca să guste
Doar roua de pe struguri.

Decembrie

Ai fost de fapt o toamnă foarte rece,
Dar s-a-ntâmpat să ai un alt destin.
Ca zilele pierdute în nopțile prelungi,
Când zorii le îneacă în amfore cu vin.

Te-ai consolat, lipindu-te de treapta
Care rămâne ultima spre cer,
Unde aștepti mereu colindătorii
Cu tot cătunul scufundat în ler.

Te-nveșmântezi în dalbe catifele
Țesute din lumina sorbită de omăt,
Cu filigram din viscole plecate
Care se-ntorc doar joia îndărăt.

Ești lacomă de la un timp încoace
Și te avânți în cuiburi de prigorii
Recucerind, în parte, iubirile pierdute,
Când stăpâneai prin alte teritorii.

Vrei să ajungi mai sus, dar nu se poate,
Chiar dacă te ajută același hoț fierar.
Te urmărește zilnic, cu o privire strâmbă
Un grănicer călare, din oastea lui gerar.

Februarie

La marginea imperiului, supusă,
Ca o podișcă mută, peste ape,
Aștepți ucazul cel din urmă
Vifornițele vechi să le-ngroape.

Îți curg prin plete zorii primăverii,
Dar toți copacii încă hibernează.
Degeaba îi momești cu raze moi,
Că tot răsfațul moare la amiază.

Ești vrednică și foarte generoasă,
Te zbați ca să ne dai de știre
Că vei topi omătul pe ogoare,
Iar viscolul va fi o amintire.

Se mai întâmplă peste voia ta,
Când, prin poruncă de la-mpărăție,
Năpraznicele geruri se întorc,
Iar tot văzduhul e la ananghie.

Îți mai revine zâmbetul pe buze,
Când totul se întoarce la firesc.
Din miazăzi oștirile de berze
O altă iarnă iarăși umilesc.

Ianuarie

Îți place să-ți privești cu jind regatul
Din jilțul cocoțat deasupra de uluci,
Unde arunci troienele de-a valma,
De nu mai știi nici tu, încotro să apuci.

Agonizezi gândindu-te la clipa
Când trupul tău prin aer desenează
Și își pogoară gerul în aghiazma,
Cu busuioc la piept de Bobotează.

Găsești mereu destule porți deschise
Prin care intri-n curți, pe la vecini,
Lăsându-le doar viscole sub praguri,
Unde-ți dorești mereu, ca să-i înclini.

Din goana calului privești arcașii
Conduși de-același general, miop,
Purtând pe brațe spaima vânătorii,
Un iepure amarezat și șchiop.

Ești nesperat la fel de schimbătoare,
Trădând simandicosul gest de vigilență,
Păcat de fulgii care nasc omături,
Goniți pe drumuri înspre penitență.

Iulie

Ești singura rămasă, ce stăpânește zmeii,
Pe care-i biciuiești, așa, ca într-un joc,
Cu tunetele negre, curgând peste loitre,
Înspre obada strânsă, în spițele de foc.

Din când în când, măi vizitezi castelul,
Înconjurat de lanuri, cu spic bogat de grâu,
Adormi în turnul vechi, visând ziua de mâine,
Când vei porni furtuni, cu fulgere la brâu.

Ai deocheat apusul, pe care îl încalți,
Cu cisme mult mai strâmte, de cât poartă,
Și îl îmbraci aiurea, în haine de picher,
Lăsându-l într-o gară ce-i ștearsă de pe hartă.

Ești foarte prefăcută și plină de păcate.
Ți-aduci aminte rar de florile suave,
Rămase dintr-o oaste, ce-a rezistat eroic,
Când zeii te-au ascuns, în uger de potcoave.